

Љубинка Стојановић

ГОЛУБАРНИК

ЉУБИНКА СТОЈАНОВИЋ, рођена 21. VIII 1979. у Београду.
Апсолвент на драматургији, Академије уметности “Браћа Карић”.

До сада написала:

Позоришне драме: *Голубарник*, *Оду обескорењених или Град бољи од овог*, *Живои у гробу*.

ТВ драме: *Жена по средини*, *Мрежа*.

Љубинка СТОЈАНОВИЋ

ГОЛУБАРНИК

ЛИЦА:

СНЕЖАНА – 15. год. Сестра

ЖЕЉКО – 17. год. Брат

АЛИСА – 17. год. Домкиња

ЗИКРА – 17. год. Домац

РАДЕ – 16. год. Домац

НЕБОЛША – 18. год. Домац

РУЖА – 46. год. Управница

БРАНКА – 43. год. Тетка

Радња ове драме, одвија се у Дому за незбринуту децу у Београду. Обухвата период од 1992. до 1993. године.

НАПОМЕНА: Снежана и Жељко говоре источно-херцеговачким дијалектом. Снежанин говор временом мутира, асимилујући се са тзв. београдским изговором, Жељков говор са друге стране остаје релативно непромењен, осим у домском жаргону.

 ПРВА СЦЕНА

Безлична интернајска соба. Жујих зидова. Свејло је неонско, хладно, лусиер са два ребра, од којих једно не ради и сјално "ијрејће". Просторија делује као жучна кеса, умируће животиње и свако у њој мора да изгледа болесно и јадно. На мусавим зидовима су полейљени постери аутомобила, фудбалских клубова и разголићених филмских звезда. На левој сирани собе покрај прозора налази се један сиви, метални кревет, сличан болничком, док је на десној сирани собе, полузарђали кревет на сирај. Сва ири су уредно, тојово војнички намештена. Кревете дели похабани орман, један радни сто и две столице. На столу је касетофон облејен сличицама, једна лименка кока коле и некакве трицкалице. За столом седи Зикра, иуши. Алиса стоји крај прозора и гледа у кишу, чује се завијање ветра и налетни каји које ударају у стакло. На столици у углу седи Раде и трицка нокије, а на кревету, на сирају седи Небојша у војничкој униформи.

АЛИСА: Какав одвратан дан.

Нико не реагује, она се првом појављује на прозорско окно, затим нервозно избрише своје име.

АЛИСА: Ни пса не би' пустила напоље.

Раде испљуне заноктицу и погледа у Алису.

РАДЕ: Па, кад немаш пса, шта се секираш.

Алиса наслања главу на прозорско окно.

АЛИСА: Никад га нећу пустити по оваквом времену.

РАДЕ: Али немаш пса.

Раде се иронично смејуљи, као да она не разуме, најпростијију логику. Алиса му прилази, зграби га за враћ, Раде цвили.

АЛИСА: Али ћу га имати, дебилу... Капираш!?!

РАДЕ: (Кркљајући)
Капирам.

АЛИСА: Добро!

Одлази до прозора и наставља да гледа у кишу, Раде прошегне враћ, закашље се погледа у Небојшу, затим у Зикру, зацвили тихо и промукло као пребацијено улично свето, нико не реагује, већ се нешремице гледају, Зикра уздахне и нервозно повуче дим, сјушти поглед, Небојша погледа у Алису.

НЕБОЈША: Алиса, 'оћеш да чуваш Зикру?

Негово ишћање звучи као молба, Алиса имитирајући интонацију његовог ишћања.

АЛИСА: (Небојши)
Цигерице, 'оћеш ти, себе да чуваш?

Небојша гледа у своје војничке панталоне, подиже поглед ка Алиси, она му је окренула леђима.

НЕБОЈША: Алиса...

Алиса се окреће ка њему, гледа га, очи су јој пуне суза.

АЛИСА: Наравно, да ћу да га чувам, он је... сада... мој дечко...

Прилази Зикри и љуби га у уста, Зикра је одјурне, Алиса прилази Небојши, који седи на горњем кревету, ставља му руке на бушине и полако се приближава његовом лицу, Небојша јој склања руку. Зикра појачава музику.

АЛИСА: Немој да идеш...

Очи је издају, сузе, одлази до прозора, брзо их брише, Раде јој прилази, али га она зробо одјурне, он седа на под, до ње и зрзе ношће.

РАДЕ: Искулирај, Алиса.

АЛИСА: Бришем ја сад.

ЗИКРА: Немој да идеш... не, још.

Зикра гледа у Небојшу.

АЛИСА: Идем, ухапсиће ме дежурни.
(Прилази Небојши, гледа га, он покуша да је задрли, да сиђе, али она га заустави, прилази Зикри пољуби га у образ, иде ка вратицама)
Видимо се... обећаваш.

НЕБОЈША: Обећавам.

АЛИСА: (Зикри)
А, теби се, жешће осмехнула срећа, што те је Цигерица толико зготивио, сећаш се како је било кад си дошао...

Враџласиће се осмехне и пошаље му пољубац, излази из собе и најљиво зашваре врата.

Зикра устаје, из ранца вади пирни замочуљак, баца га на сто и седа. Раде скочи од пода да види шта је бачено на сто, Зикра га погледа и Раде се врати на своје место.

ЗИКРА: *(Небојши)*
Ово је за тебе.

Небојша погледа у замоћуљак и насмеје се.

НЕБОЈША: Ти си луд!

ЗИКРА: Не, брате. Ти си луд.

РАДЕ: А, шта је то?

Нема одговора, Зикра повлачи дубок дим, баци цигарету у лименку кока коле.

РАДЕ: *(Устаје и граби лименку)*
Еј, бре, који ти је, био је још гутљај!

ЗИКРА: Па?

РАДЕ: Па, мого' сам да попијем...
(Небојши)
Е, Цигерице, стварно није у реду, пола трафике смо ти набавили и кока колу, и милку и све... А, ти ништа! А знаш како ничега нема, три чуке смо тражили трафику која има... бар нешто... све су празне, а у продавнице и не идемо... тамо тек ничег нема!

Небојша гледа у Зикру.

НЕБОЈША: Ево, хоћу пљугу.

Зикра не реагује.

РАДЕ: Хвала Богу! Зикра дај му пљугу.

Зикра не реагује, гледа у њод, заћим у касетофон, појачава.

РАДЕ: Дај, Зикра који ти је, упашће нам дежурни!

Свишава музику, Зикра га погледа испод ока, Раде појача, али ипак не толико колико је Зикра пустио, насмеши му се.

РАДЕ: Дај човеку пљугу...

Зикра вади њаклу из џепа и гађа Небојшу у главу, Раде се повлачи.

РАДЕ: *(Тихо)*
Шта ти је, бре, Зикра?

НЕБОЈША: *(Радећу)*
Пусти га.

Џигерица вади циџаретиу, ѿреѿура ѿо цейовима.

НЕБОЈША: Зикра, дај ми упаљач!

ЗИКРА: Узми га сам!

НЕБОЈША: Дај ми упаљач... брате.

ЗИКРА: Узми га сам.

Раде усѿаје, узима уѿаљач са сѿола и носи џа Небојши, ѿали му циџаретиу.

РАДЕ: Е', а шта је у папиру?

Оѿварају се враѿа, у собу улази Ружа, Зикра и Раде усѿају.

СВИ: Добар дан/вече...

РУЖА: Шта је ово, цео ходник одзвања, да вам човек мало слободе, а ви...

Погледа на креветѿ џоре, угледа Небојшиу, засѿане, Небојша ѿокуша да сиђе са креветѿа, Ружа ѿокаже руком да седне, заѿањено угледа у њеџову униформу.

РУЖА: Небојша голубе мој...
(Показује руком на дечакову униформу)

НЕБОЈША: (Смеши се, неѿријайѿно му је)
Ја сам дошао само да се поздравим, крећемо у дванаес', па сам само свратио... Само да прође киша...

РУЖА: А где си ти кренуо?

НЕБОЈША: Па... у рат.

РУЖА: Молим? Мој ђак генерације... тек си напунио осамнаест година... Јел' ти знаш шта радиш!?!
Голубе... Сине мој!?!

НЕБОЈША: (Тихо)
Знам.

РУЖА: И?

Избеџава Ружин ѿоглед.

РУЖА: Шта би ти рекли отац и мајка!?!

Небојша ѿогледом ѿражи ѿодршку, али Зикра сѿоји крај ѿрозора и угледа у дворѿише, Раде седи и угледа у Ружу.

НЕБОЈША: Не знам, кад их немам... Мајка би ко свака мајка, откуд знам... А оца идем да нађем! Знам да ми је ћале војно лице и сад је сигурно доле... Препознаћу га! Нема ту шта!

Насмеши се усиљено.

НЕБОЈША: Име да оправдам!

Сипусти поглед и гужва панталоне.

РУЖА: Хајде, испричај се са другарима... па ми се јави у канцеларију.

Смушено излази из собе, овлаш помази Радећа по глави.

РУЖА: Можда још није касно...

НЕБОЈША: Добро, јавићу се.

Ружа несигурним кораком излази из собе, на вратима.

РУЖА: Немој да ми се ниси јавио, Небојша, убићу те!

Зикра се подругљиво насмеје на последње Ружине речи, окрене се ка Небојши.

РУЖА: И немојте да пушите у соби!

Заћвара врата. Зикра и Циђерица се зледају, Зикра изнервирано маше главом, врти рамен косе.

НЕБОЈША: Не чупај косу!

Зикра насћавља.

НЕБОЈША: Не чупај ту косу, Зикра!

ЗИКРА: Шта си ми ти... ћале? Врати ми цигаре...

Небојша сћавља ућалач у ћаклу и баца циђаретице на сћо, Зикра их покући и заћали циђаретићу.

РАДЕ: Дај мени једну.

ЗИКРА: Узми своје!

РАДЕ: Немам, брате.

ЗИКРА: Имаш, данас сам ти узео три из штека.

НЕБОЈША: Дај човеку пљугу.

ЗИКРА: Он није човек... Он је Раде.

НЕБОЈША: Дај мени пљугу!

ЗИКРА: Па, њему да даш! Има пуну паклу у прљавим чарапама!

НЕБОЈША: Дај ми пљугу, брате.

Зикра сипавља ујаљач у њаклу и баца му, Циџерица зајали, њовуче дим и њружи циџарейу Радеју.

РАДЕ: Ма нећу, брате... не знам шта глуми сад, ја имам штек, кеве ти...

Раде је као изнервиран, Небојша му нуди циџарейу.

РАДЕ: Нека, хвала.

Циџерица му и даље нуди циџарейу.

РАДЕ: Хвала ти, батице, изнервиро ме овај!

Раде шетња њо соби, џлође ѡрсѡ, али иѡак узима циџарейу и ѡвлачи дим, малко се закашље.

РАДЕ: Мислим, ипак се нас двојица знамо много, много дуже него што ти знаш Зикру... и баш смо страва ортаци, јел' тако... и није ми јасно што сад...

ЗИКРА: Умукни скоте!

РАДЕ: *(Небојши)*

Зашто му дозвољаваш да се понаша тако према мени?

НЕБОЈША: Зато.

Зикра одлази до ѡрозора ѡуши и џледа у дворѡиѡиѡе, Раде ѡрилази сѡлолу и џледа у ѡакейѡ, иѡак џа не оѡвара.

РАДЕ: Еј, а шта је у папиру?

ЗИКРА: Опроштајни поклон...

Раде одмѡшава ѡаѡир, ѡоџледа у ѡоклон, ѡрасне у смех.

РАДЕ: Циџерица!

Смеје се и ѡоџледа у Небојшу, и он се смеје, Зикра џледа кроз ѡрозор, Раде својим смехом, забавља Небојшу – ѡо џа охрабри, узима циџерицу и онанише.

РАДЕ: Шта, јел' то као... караш последњи пут!?!

Насѡавља да се смеје, Циџерица се више не смеје, Раде, осейѡивши да је њеџов смех усамљен, наџло се уозбиљѡи.

РАДЕ: Извини, брате, шалио сам се...

Зикра се обруши на Радеића, зграби га за мајицу и баца на враића, Небојша скаче са креветића, раздваја Зикру од Радеића.

НЕБОЈША: Изађи напоље!

РАДЕ: Извини, батице, шалио сам се!

НЕБОЈША: Знам, знам, да си се шалио, 'ајде сад нестани.

Небојша оивара враића, зџура Радеића, и Задржава Зикру, заивара враића, Зикрино борбено зџурање, иреивара се у љубавнички зазрљај.

МРАК

ДРУГА СЦЕНА

Ружина канцеларија, велики сиво ирејун иаицира, налази се у централном делу ипросиорије, канцеларија је освейљена неонком, ио узловима собе, на ирозору и сивољу иоређано је собно цвеће у ружним иласичним саксијама. Уираво је ишај деићаљ разликује од некакве иследничке канцеларије. За сиволом седи Ружа, исиред ње, на школским дрвеним сиволицама седе Снежана и Жељко, иромрзли и мокри. Седе на сиволицама ззрчени, ишћућурени као два иромрзла сива золуба. На иоду, крај њихових ноћу су два шарена ранца. Снежана држи барбику. Ружа је надвијена над сиволом.

РУЖА: Па, зар милиција везане да вас доводи... погледај, смрзли сте се...

Снежана и Жељко се ирибијају једно уз друго, Снежана иривија барбику на зрудии.

СНЕЖАНА: Ми смо само чекали тетку, није их било код куће.

ЖЕЉКО: Ми журимо, тетка се можда вратила.

Жељко, иодидже ранчеве и хваића сесиру за мишку, Снежана се иридиже.

РУЖА: Седите, где сте пошли тако мокри, сачекајте... Полако.

Браић и сесира седају, некако уморно иешко, сииарачки.

СНЕЖАНА: А, ми тето, стварно морамо да идемо...

(Окреће се ка браићу)

Тетка нас сад већ сигурно чека!

Ружа подиже руку у неодређеном правцу, као да показује на сам њојам Дома.

РУЖА: Ово је ваш привремени смештај... Док се не створе услови...

Жељко је прекида.

ЖЕЉКО: Како ћете је наћи?

Ружа сјушћиа њољед и записује нешто на њајир.

РУЖА: Ништа се ви не секирајте. Ваш случај је ушао у процес и њихово место боравка ћемо врло брзо пронаћи.

Пољеда у децу.

РУЖА: Ништа се ви не секирајте, овде ћете бити, лепо збринути. Мој Дом је један од најбољих, имамо и одликаше... Вас двоје сте исто одлични, јел тако?

СНЕЖАНА: *(Пољеда у браћиа)*

Па, да... Били смо...

ЖЕЉКО: Јесмо... Снежана је уписала медицинску, а ја сам у гимназији.

РУЖА: Ето... Бићете смештени са вашим вршњацима, то су фина деца, а не како неки споља мисле... Ево ја сам домско дете и видите ме сад! Шта ми фали... Преживела сам...

Ружа усћиаје, одлази до њрозора и љледа у дворшћие.

РУЖА: Мој брат и ја смо дошли овде кад смо били још мањи од вас... Само по нас двоје није имао ко да дође...

Ружа ѡрилази Снежани и Жељку, ѡмилује Снежану ѡ коси, ѡљледа их, скине свој сако и умоћиа Снежану.

РУЖА: Голубови мали.

(Ружа дубоко уздахне, ѡрѓне се)

Јел' сад боље?

Девојчица аућомајски клима љлавом.

РУЖА: Пронаћи ћемо вам тетку, шта се секирате, а после ви нећете хтети да идете одавде.

Ружа се насмеши, седне за сћо и ѡрекрсћии руке, Снежана ѡод сћолом сћеже барбику, Жељко ѡљледа кроз ѡрозор.

РУЖА: Е, па, ево како ћемо, док вам не дођу рођаци, ја се бринем о вама... Ако вам било шта затреба...

(Насмеши се)

Шта сте се смркли, још ви нећете хтети да идете... Кад вам ја кажем...

СНЕЖАНА: А, јел' знате бар отприлике када ћете наћи тетку?

РУЖА:

Врло брзо, кажем вам да је ваш случај већ у поступку...

Мења инџонацију, говори брзо као да чииа. Посијаје само ујравница, иако јој је лакше.

РУЖА: Дакле, правила у нашем Дому су врло јасна и њих ћете морати да се придржавате, изласци су преко радних дана до девет, а викендом до једанаест, светло се гаси у дванаест сати. У оквиру Дома имате и заједничке просторије мушко и женско купатило, читаоницу, која ради до једанаест. Доручак је у седам, ручак у један, ужина у четири и вечера у осам.. То је то! И немојте да покушате да бежите и јурите тетку... Такво понашање се кажњава... Ваш случај је у поступку, ништа се ви не секирајте.

ЖЕЉКО: Хвала!

РУЖА: Да, док сте овде, не требају вам ваши избеглички картони.

Пружа руку преко сивола, Жељко збуњено вади из џепа два картона, усјаја и пружа их Ружи.

РУЖА: Сигурнији су код мене.

Ружа ошвара картоне, сивавља наочаре, чииа.

РУЖА: Снежана Обрадовић, рођена 16. 03. 1977. у Братунцу... Добро... Жељко Обрадовић, рођен 1975. у Братунцу... Добро, добро, е сад, број ваше избегличке исправе је... Снежана твој број је...
(Прейисује на своје иаише)

РУЖА: Дакле Снежана је 7015705835... А Жељко Обрадовић је 7096403186... Добро... Ето то би било то.

Ружа иодиге иоглед скида наочаре, смеши им се, Жељко и Снежана иодигу своје сивари са иода, усјајају.

РУЖА: Еј, чекајте, нисмо још завршили, седите... Ти, Снежана си у левом, женском крилу, са једном јако фином девојчицом, а ти Жељко си у мушком крилу са још двојицом дечака.

Снежана и Жељко се иогледају, седну, Снежана ухвати браиа за руку.

СНЕЖАНА: Бато!

ЖЕЉКО: (Ружи)
Али...

РУЖА: То су правила Дома и њих се морамо сви придржавати, ја знам да сте ви брат и сестра, али ми не правимо изузетке... Уосталом нисте преко света само вас двориште дели.

Неко куца на врати, улази Раде, Ружа га погледа и насмеје му се срдечно.

РАДЕ: Добар дан!

Када угледа Снежану и Жељка усмукне.

РАДЕ: Да дођем ја, онда касније...

РУЖА: Не, не одлично што си дошао, ово су ваши нови другари... покажи им ти лепо Дом, Снежана је код Алисе из два'ес двојке, а Жељко ће код вас у собу...

РАДЕ: Код на... али, код нас нема места...

РУЖА: Има, како нема.

РАДЕ: Али...

РУЖА: Жељко иде на Небојшино место.

Ружа почиње нешто да записује и неprimећује их више, Снежана и Жељко кује своје ствари, Раде их изводи, Ружа подигне поглед.

РУЖА: Јел' имате одећу?

ЖЕЉКО: Само ово на нама и јакне у мом ранцу... Нисмо стигли...

РУЖА: А, шта је то код тебе Снежо?

СНЕЖАНА: Само неке... Успомене...

РУЖА: Боље би било да их оставиш овде, код мене, сигурније је.

СНЕЖАНА: Не, хвала.

РУЖА: Добро, како хоћеш.

Ружа се надија над врати, Раде, Жељко и Снежана излазе и затварају врати. Ружа подиже поглед ка вратима, ставља наочаре подиже слушалицу и окреће један број.

РУЖА: Стигли су!

МРАК

ТРЕЋА СЦЕНА

Домска соба, у којој су децаци. Свећло је угашено, чује се само Жељко који бунца у сну, њешико дише, гошво да се жуи, урликне.

ЖЕЉКО: Не!

Комешање.

ЗИКРА: Е, сад ћу ти јебати матер!

Комешање у мраку. Раде њали свећло, Зикра је свукао Жељка из креветѡа на ѡод и бије ѓа.

ЗИКРА: Умукни... умукни!

Раде ѡриѡрчава и шуѡира Жељка, смеје се.

РАДЕ: Стани Зикра, молим те... Убићеш га.

Раде одваја Зикру од Жељка, Жељко се скуѡио на ѡоду, цвили, . Зикра се ѡмера, а Раде, као ѡмаже Жељку, када се овај ѡридижне, Раде ѓа шуѡине у бубреге.

ЗИКРА: Јел' знаш ти зашто мене зову Зикра?

Жељко се скуѡља се ѡ ѡоду, Зикра настѡавља.

ЗИКРА: Криза, е па у томе је фазон, не смеш да ми изазовеш кризу! А ти то стално радиш! Много ме, бре нервираш!

Жељко се држи за сѡомак, јечи.

ЗИКРА: Умукни, мука ми је од тебе.

РАДЕ: Умукни, свињо смрдљива!
(Пљуне ѓа)

ЗИКРА: Од како си дошао, не могу да се наспавам, цвилиш вриштиш...

Зикра ѡрилази Жељку и надвија се над њеѓа.

ЗИКРА: Ти си луд, јел' да... Кретен!?!

РАДЕ: Упиш'о се.

Раде се смејуљи, Зикра одлази до ѡрозора и ѡали циѓарету.

РАДЕ: Провали га, упиш'о се!

Жељко се придиже са пода, обрише лице, види крв, одлази до свој креветца.

ЖЕЉКО: Ти мислиш да те се ја плашим...

Зикра љеда у дворишту и пуши, Раде устукне и седне на столицу, зошова да му је цела шака у ушима, љеда у Жељка, Жељко се смеје.

ЖЕЉКО: (Зикри)
Не плашим се ја тебе Зикра, никако те се не плашим... Само да знаш! Ничег се ја више не плашим.

РАДЕ: Па, што си се онда упишо у гаће!?!

Раде ошкине део нокиа и испљуне ља.

ЖЕЉКО: Не знам... не могу да се сетим.

РАДЕ: (Као незаинтересовано)
Чега? Чега не можеш да се сетиш?

ЖЕЉКО: Сна... Кад заспим, знам да је то сан и да га поново сањам, али кад се пробудим... Ничег се не сећам...

Раде се смејуљи и саучеснички љеда у Зикру.

РАДЕ: Алиса ми каже да ни она његова није баш нормална... И она тако вришти у сну, а кад је соло у соби, прича са барбицом.

ЖЕЉКО: Оставите ми сестру на миру!

ЗИКРА: Ма, ко ће твоју сестру, бре, смири се Боске... А кад сте то Алиса и ти причали?

РАДЕ: Дај, Зикра шта ти је, пре неки дан...

ЗИКРА: А кад то... Пре неки дан?

РАДЕ: Па, кад смо те чекали у паркићу.

ЗИКРА: А, оно кад сам скидао оном клинцу патике?

РАДЕ: Е, па да, тад.

ЗИКРА: А, добре су патичице, нике четворка, а?

РАДЕ: Мог'о би мени некад да их даш да шетам...

ЗИКРА: Не могу брате, много ти смрде ноге, не могу после да их обујем.

РАДЕ: А после клинца можеш, њему не смрде ноге...

ЗИКРА: Е, па ја зато бирам оне са ганц новим гиљама.

РАДЕ: Узми ти неке нове, а мени дај ове...

Зикра се уозбиљи.

ЗИКРА: Добро на шта ја теби личим, је ли, брате... Ако ти требају патике, набави их сам... И немој да ми се вртиш око Алисе, јел' јасно!?!

РАДЕ: Јасно!

ЗИКРА: Где си бре, Цигерице, да видиш шта се све дешава од кад тебе нема, Раде ми мува рибу, онај ти пиша по кревету... Страшно брате...

Жељко усџаје и излази из собе, Раде и Зикра ѓледају за њим.

РАДЕ: Е, угаси нам светло да заспимо док је мир.

ЗИКРА: Где си ти пошао?

Жељко не одговара.

РАДЕ: Да стави пелене!

Жељко ѓрилази Зикри.

ЖЕЉКО: Ово ти је последњи пут да си ми пришао!

Зикра усџаје, Жељко ѓраби Зикру за надлакџицу, сџисне је, Зикра на ѓрави болну ѓримасу, Жељко се заѓледа у његову руку, ѓа у њеѓа, Зикра исѓрже руку, а Раде ѓали цѓгареѓу забавља ѓа новонасѓјала сѓѓуација...

ЖЕЉКО: Нисам вам ја крив што живите овде и што је ваш друг отишо доле...

ЗИКРА: *(Гледајући кроз ѓрозор)*

Мој друг је отишо' да брани твоју кућу, а ти му запишаваш кревет... Где је ту правда...

ЖЕЉКО: Нема правде, разумеш, нема.

Жељко брише лице, креће ка враѓима и ѓоѓледа Радеѓа.

ЖЕЉКО: Да ме више никад ниси пипн'о.

Раде се насмеје и доѓакне ѓа руком, као ѓиѓѓѓољем ѓо ѓрудима, Жељко ѓоѓледа у ѓиѓѓѓољ од израњаваних ѓрсѓију, ѓоѓледа ѓа у лице. Раде сѓуѓѓѓа руку, Жељко се окрене и изађе из собе, Зикра ѓледа кроз ѓрозор, Раде дуне у ѓрсѓѓе, као у ѓиѓѓѓољ.

РАДЕ: *(Имиѓѓира Жељков дијалекаѓѓ)*

Да ме више никад ниси ѓиѓн'о.

(Уозбиљи се)

А слатка му је сестрица...

Зикра сїоји на исїом месїу, заїшм одлази до креветїа и їокрије се.

ЗИКРА: Угаси то проклето светло, хоћу да спавам!

МРАК

ЧЕТВРТА СЦЕНА

Снежанина и Алисина домска соба. Просїорија је мала и клаусїрофобична, више їодсећа на ходник неґо ли на собу. На сїолоу је ґомила шарених сїїница, украси, шминка и їоалейно оґледало. На суїроїном зиду је само један креветї на сїрайї. На ґорњем сїрайїу седи Снежана и їевуши неку дечију їесмицу о вуку и овци, Алиса седи за сїолом и шминка се.

АЛИСА: Што се ти никад не шминкаш?

СНЕЖАНА: Нисам понела шминку.

АЛИСА: А, шта као шминкала си се у Босни?
(Насмеје се їодруґљиво)
За кога, за међеде...

Насїави да се шминка, Снежана и даље їевуши, клаїи ноґама у руци јој је барбика.

АЛИСА: Треба да одрастеш!

СНЕЖАНА: Шта ти до значи?

Алиса имїїира њен ґовор.

АЛИСА: Шта ти то значи... То значи да бациш ту барбику, да сићеш са тог усраног кревета и поћеш са мном у зезање.

Алиса се насмеши, али їај лей осмех, сасвим несвесно и ауїомаїски їрекрива руком и їо уради сваки їуїї. Снежана сїушїїа барбику на креветї, їоґледа у Алису, Алиса сїавља кармин на усїа.

СНЕЖАНА: Али то ми је успомена, купио ми је тата кад је ишао у Немачку.

Алиса се окреће ка Снежани.

АЛИСА: Па!?!

СНЕЖАНА: Па, то ми је све што сам понела, то ми је све од њега, од мог Детињства, то је успомена... Не разумеш ти то.

АЛИСА: Не, Снежана ти не разумеш, успомене су овде... Овде.
(Алиса се удара њрсијом по глави)
 Те успомене су праве, њих свуда носиш са собом, хтела ти то или не.

Снежана скаче са кревети.

СНЕЖАНА: Знам... Знам ја то врло добро... Зато и носим барбику свуда са собом... Да ми чува лепе успомене, а не стално онај ужас који ми је пред очима.

Снежана баца барбику на под и сама се сипроишћа доле.

СНЕЖАНА: Где ми је тетка, теткица моја лепа...

Снежана почне да њлаче, Алиса сјуишћа кармин на сиво, усѡјаје и ѡмаже Снежани.

АЛИСА: Хајде устани... Јебеш тетку, ево ја сам ту...

Подигне Снежану са пода и сѡавља је да седне за сѡолицу.

АЛИСА: Прекини да цмиздриш... не могу да поднесем кад ми неко плаче...

Снежана јеца, али ѡкошава да заусѡави сузе, брише лице и дубоко дише.

АЛИСА: Хоћеш да ти одам једну тајну?

Снежана је ѡгледа, и ѡмало инфанѡилно климне главом Алиса јој брише сузе.

СНЕЖАНА: Реци.

АЛИСА: Ја више немам успомене... Све сам их избрисала, имам само овај тренутак сад... После тога све заборавим... Зато могу да радим шта хоћу.

СНЕЖАНА: Што лажеш, кад ноћу бунцаш у сну и... Знојиш се и... Плачеш, па морам да те покривам и да те смирујем.

Алиса се ѡргне, удаљи се од Снежане, ѡдидне њену барбику, ѡмилује је по коси, и седне на кревет.

АЛИСА: То си ти.

СНЕЖАНА: *(Збуњено)*
Молим?

АЛИСА: Ја сам мислила да је то моја... мама.

Алиса одложи барбику на јасџук, усџане, разџрне косу и сеџу са лица, насмешена и безбрижна џрилази Снежани.

АЛИСА: То су само глупи снови... овде нико не може нормално да спава... ноћу је овде најбучније.

Алиса узима шминку и џочиње да шминка Снежану.

СНЕЖАНА: Алиса, а зашто си ти овде?

Алиса џрекине да је шминка, џоџледа је у оџледало, насмеши се.

АЛИСА: Не знам, не сећам се.

Насџавља да шминка Снежану, она се одмиче.

СНЕЖАНА: Зато што ја не знам што сам овде! Имам тетку, имам мајку и оца и никад ништа нисам украла и...

АЛИСА: Нико ме није хтео и нисам имала где... Па су ме послали овде.

Алиса сџушиџа шминку на сџо, одлази до ормана, џреџура џо сџварима, џледа шџа ће да обуче.

АЛИСА: Све неко крпе, дају нам ово џубре своје, флекаво и поцепано, а ти треба да си захвалан племенитим џудима... Говна!

Алиса вади сџвари, баца их на џод, узима неку уску мајицу, облачи се, Снежана се оџледа.

СНЕЖАНА: Али ми имамо где да одемо, ја не знам што смо ми овде...

Алиса џрилази Снежани, џоџравља јој шминку.

АЛИСА: Снежана, ја бришем!

СНЕЖАНА: Знам!

АЛИСА: Не знаш, ја бришем одавде... Из Дома!

СНЕЖАНА: Сад?

АЛИСА: Не сад, али ускоро...

СНЕЖАНА: Како?

Алиса седа на креветџ, узме барбику у руке.

АЛИСА: Један сладак фрајер, ће ме извући.

СНЕЖАНА: Откуда га ти знаш?

АЛИСА: Па, упознала сам га преко једне другарице... Није то битно...
(Алиса џребацује луџку из руке у руку, насџавља)
У сваком случају рекао ми је да имам много слатко дупе и да он не може без моје гузе и... Ето, палим код њега.

СНЕЖАНА: А, Зикра?

АЛИСА: Шта с' њим?

СНЕЖАНА: Па, он ти је дечко?

Алиса се насмеје, сјусџи барбику на кревети.

АЛИСА: Зикра је заглављен овде, он се никада неће ишчупати, ја хоћу... Морам... Ништа ме више овде не везује.

Алиса усџаје, шири руке, дубоко удахне, као да мирише цвеће, заџим џогледа у Снежану.

АЛИСА: Хајде, закаснићемо, рекла сам тој другарици да ћу и тебе да поведем, биће још неких фрајера, хајде...

Алиса џљеска рукама, џроверава како је Снежана наџминкана, одлази до ормана и вади сукњицу и џемџер.

СНЕЖЕНА Знаш да не могу да идем.

АЛИСА: Знам, чекаш ту твоју тетку, крај рата... Па остарићеш чекајући... Ратови овде тешко престају, а и родбина се овде не воли баш много... Сви ми домци смо ти пример за то.

Снежана усџаје, Алиса јој сџавља сџвари у руке.

АЛИСА: Хајде већ каснимо... Другарице.
(Алиса се смеши Снежани, џледа је како се џресвлади, на сџавља)
Згодна си ти... И лепа... И брат ти је леп... И паметан, разговарали смо једном, штета што је овде, баш штета...

СНЕЖАНА: Ма нисмо ми овде? Ми смо само привремено.

АЛИСА: Док не дође тетка, знам... Хајде пожуре, каснимо.

СНЕЖАНА: А, тај твој, како он мисли да те извуче?

АЛИСА: Па киднаповаће ме, знаш он живи сам, сазидао је огромну кућу, и бићу тамо сакривена као, принцеза... Капираш!?!

СНЕЖАНА: А, ако дође милиџија да те тражи?

АЛИСА: Не сме њему милиџија ништа.

Снежана се обукла, Алиса је одмери, задовољна је како Снежана изгледа.

СНЕЖАНА: Идемо.

Алиса и Снежана излазе из собе. Снежана засџајкује на вратиима.

СНЕЖАНА: Алиса што си ти овде... Стварно?

АЛИСА: *(Необавезно, као да прича причач)*
Па, покушала сам да убијем очуха. Класична прича, он је пробао да ме силује, кева ми не верује мисли да сам луда, сада су у Немачкој... срећни!

СНЕЖАНА: А како си...

АЛИСА: Како сам шта?

СНЕЖАНА: Па то...

АЛИСА: Како сам покушала да га убијем? Па на спавању.
Снежана гаси свећло, излазе из собе.

МРАК

ПЕТА СЦЕНА

Ружина канцеларија, Ружа сједи на вратицима, Бранка седи на дрвеној ђачкој столици, осећај непријатности одражава се по начину на којем седи.

РУЖА: Идемо.

Бранка скаче са столице, подиже руку ка Ружи, зауставља је, седа, скрушено, скупила руку, сјиска песницу и ставља је на груди.

БРАНКА: Стани, Ружо... Сачекај.

Ружа зајвара вратица, прилази Бранки и надвија се над њу.

РУЖА: Па ти стварно нећеш да их видиш!?!

БРАНКА: Не могу.

Ружа се одмиче од Бранке, седа за свој сто, дубоко уздахне и почне са слаже папире на столу, Бранка вади пакећих из торбе.

БРАНКА: Ево, спремила сам им питу и још неке ствари... Ако можеш да им даш...

Ружа слаже папире и не погледа у пакећих.

РУЖА: Не треба њима твој пакет, Бранка...

Бранка гледа у пакећих, иако га сјушти на сто.

БРАНКА: Идем... Морам да водим Уну на час... Има концерт за недељу дана... Хоћеш да дођеш?

Ружа сређује њаири и не жледа у Бранку.

БРАНКА: Морам да је водим у школу да вежба.

РУЖА: Па што не вежба код куће?

Бранка се насмеши.

БРАНКА: Продали смо клавир.

Ружа њодигне њољлед са њаири.

БРАНКА: Њега смо првог продали.

(Махне руком)

Како дошло, тако и отишло... На коцки га је зарадио на коцки му је отишао...

РУЖА: Али Уна је чудо, она не сме да...

БРАНКА: Знам... Пет година се није одвајала од њега... Неће дете да гледа муку у кући, по цео дан је свирала...

РУЖА: Мој брат је луд... Потпуно је луд... Што им је дао, како си то допустила?

БРАНКА: А, шта сам могла да урадим, дошли су неки у по' ноћи, траже паре или ће Уни да секу прсте! Ја им кажем да боље мени отсеку сису, само њој руке да не дирају...

РУЖА: Па што ме нисте звали?

БРАНКА: Доста је теби твоје муке... А и твојом смо човеку дужни, а твој муж није било ко... Нека ти је брат сто пута... Не сме више код тебе да тражи!

РУЖА: *(Наглашава МОМ)*

Мом Мирославу, нисте ништа дужни, ја сам скинула дуг.

Бранка њодигне жлаву, само иишо јој је њај сивав њосишо део каракџера, њако да јој жлава није заисџа њодигнуџа, већ је некако зџрчено исџрављена. Бранка јој џрилази, џокушава да је џољуби, али Ружа одржава дисџанџу.

РУЖА: Што ме није звао, кад би се јавио, ја би му опростила, све би' му опростила!

БРАНКА: *(Пукнуџим жласом)*

А, онда је прорадила савест... Почео је још више да коцка и још горе да губи... Од тад се не трезни, продали смо стан да скрпимо дугове.

РУЖА: Што ниси спаковала себе и дете и отишла у пизду лепу материну.

БРАНКА: А, где да одем, моја Ружо... У Босну? У ону кланицу?
(Бранка склони шшике са лица, насїавља веселије)
Сад је боље, дао је пола новца код газда Језде, а пола код мајке Дафине!
(Прекрїи се)
Још два три круга да окренемо, камату и да нам сване. Само нас то може спасти!

Ружа се їакође їрекрїи.

РУЖА: Е, хвала Богу, бар' нешто паметно да уради.

Бранка їримиче сїолицу и хваїа Ружу за руку.

БРАНКА: Само још који круг да обрнемо камату...
(Ружа врїи їлавом, Бранка скоро да клечи їред Ружом)
Где да их доведем, у онај сутурен, па ни ми немамо где да спавамо... Још је он узео неког пса, каже вежба га за борбе, а и плаши се, неће из куће да изађе... Само да прошета цукелу.

Ружа їовлачи своју руку.

РУЖА: Бранка, па јер сам ти зато дала дечије картоне... Да храниш цукелу... Она мала ће да пресвисне за тобом, не могу више да их лажем, Бранка сами ће те наћи, видећеш.

БРАНКА: А, где да их одведем, где... Да их узмем све троје, па ил' у Босну или у Дунав...

РУЖА: Вади их одавде жено... Нису они за ово место... Нико није!
(Ружа їпресе Бранкина рамена, као да хоће да је осветїи, разбуди, објасни)
Па то су деца твог рођеног брата, за Бога молога! Знаш ли како их је пребацио у Србију!?! јел' знаш!?!

Бранка се оїире, їлаче, брани се, јеца.

БРАНКА: Немој Ружо молим те! преклињем те! Разуми...

Ружа је їушїа, сїоји над њом.

РУЖА: Твој брат их је пребацио у тракторској гуми, преко Дрине! Разумеш! Није било места више у скели! А и није имао довољно марака за скелецију! Разумеш ли ти то! Теби их је послао да их чуваш! Теби, сестри својој рођеној! А сад труну овде.

Ружа, одлази до прозора њали цигарети и љледа у дворишти. Бранка се скврчила на столици јеца њихо, љојово нечујно.

РУЖА: Само да не буде касно... Удала си се за домца и погледај се и погледај мене... зар не видиш шта нам је Дом урадио. Осакатио нас је. Овде нема победника...

Ружа се окреће ка Бранки.

БРАНКА: Да, а где си ти, а где сам ја!?! Ти живиш на Дедињу, у луксузу... Тебе сваки пут после посла чека лимузина. Лимузина за госпођу управницу! Сит гладном не верује!

Ружа заврће рукав, њоказује њодлакџицу са урезаним белезима.

РУЖА: Видиш ли ово Бранка. То су белези – домски белези! Мој брат их има...

БРАНКА: *(Одмиче њољед)*
Знам. Од ножа.

РУЖА: Е, они те вежу, обележе за цео живот... Дуги рукави и лети и зими!

(Пауза)

А Снежа и Жељко их још немају! Још увек! А за Дедиње... Колко ја скупо плаћам то Дедиње, моја Бранка. Сваки пут кад ме чека лимузина, ја се стидим, издајем себе, децу... А где ме вози та твоја лимузина! У тамницу, као што је ова, само другачија! Ја сам домкиња и одавде ја побећи не могу! Зато што ми је у срцу... Разумеш!?!

(Насмеши се усиљено)

А, кућа велика, као мој Дом!

(Показује руком на зграду. Зљади се, њројресе, зајвори очи)

Била сам тако млада и... тако сам желела да побегнем!

(Гледа своју канцеларију, осмехне се и из очију јој лију сузе. Полако, ојивара фијоку свољ стола, вади њиће, сиља)

Спасили су живе главе, ти им спаси душе.

Бранка усџаје, сџави њакејџ на столицу и крене ка врајима.

РУЖА: Дођи на прозор да видиш нешто.

Бранка засџаје.

БРАНКА: Немој да ми их показујеш, не смем да их видим.

РУЖА: Ретко њих двоје излазе у двориште, оно им ништа не значи... Друго сам нешто хтела да ти покажем, дођи.

Бранка њажљиво њрилази њрозору, љледа у дворишти.

РУЖА: Погледај.
Бранка се наџиње и љледа.

БРАНКА: Да?

РУЖА: И шта видиш?

БРАНКА: *(Збуњено)*
Децу...

РУЖА: И шта раде?

БРАНКА: Не знам... Ништа.

РУЖА: Шетају, седе, пуше, бију се... Само се не играју, нико се никад није играо у том дворишту.

Бранка се наљло склања са ѓрозора.

БРАНКА: Ено их!
Бранка се ѓриљубљује уза зид до ѓрозора, жмури и дрхџи.

БРАНКА: Господе Боже, опрости ми.

МРАК

ШЕСТА СЦЕНА

Снежанина и Алисина соба, ѓо соби су разбацане сѓвари, Снежана седи за сѓолом, Жељко се надвија над њом, он има уѓасану ѓренерку и нове нике ѓаџишке.

ЖЕЉКО: Где је?

СНЕЖАНА: *(Кроз сузе)*
Не знам...

ЖЕЉКО: Лажеш, реци ми где је!?!

СНЕЖАНА: Не знам!

Снежана цвили, скуѓља се на сѓолици, Жељко баца сѓвари ѓо ѓоду, налази Снежанину барбику, баца је. Снежана брзо узима барбику са ѓода и седа на своју кажњеничко месѓо, ѓривија луѓику на ѓрудци, дрхџи.

ЖЕЉКО: Боље ми реци где је.

Снежана још јаче јеца. Жељко заљледа ѓардеробу.

ЖЕЉКО: Како ја то нисам приметио... Раније.
Окреће се ка Снежани, у рукама држи чипкани веш.

ЖЕЉКО: Одакле ти ово?

СНЕЖАНА: Није то моје.

ЖЕЉКО: Како није твоје, па нашо сам их у твом ранцу.

СНЕЖАНА: Па ни те патике нису твоје, па су на твојим ногама.
Жељко њодиже руку да је удари, али је њовуче.

ЖЕЉКО: Па, зар међу мамине и татине слике, наше успомене, гураш курвањске гаће.
Жељко их баца њод њене ноге, Снежана кући веш, и сѡавља на крило крај барбике.

СНЕЖАНА: То нису успомене.
(Снежана усѡаје сѡушѡа сѡвари на сѡо и ѡрилази браѡу, сѡоји ѡред њим, насѡавља)
 Успомене имаш у глави и од њих ти нема спаса... Која ти је последња успомена?

ЖЕЉКО: Кад смо тата и ја ишли...
Снежана га одѡурне.

СНЕЖАНА: Лажеш! Шта видиш кад легнеш да спаваш?
Жељко обара ѡољлед, ѡледа у своје нове ѡаѡике.

ЖЕЉКО: Тракторску гуму. Ноћ. Ледену Дрину и тату како нас држи да се не не подавимо.... И како се онда враћа... Ето тога!

СНЕЖАНА: И заклане ѡуде и трулу стоку, ето то видиш!

ЖЕЉКО: То нису наши.

СНЕЖАНА: А ко су то наши. Јел' су овде наши?
Жељко обори ѡлаву, и седа на креветѡ, Снежана сѡоји на сред собе, шири руке.

СНЕЖАНА: Па, где су? Што наша тетка није дошла?! Зато што је наша, је ли... И ми њени. Или зато што те Наше боли курац да је нађу, хајде реци... И зашто тебе зову Боске...
(Снежана имѡѡира)
 Боске, 'де си Боске...
(Прилази браѡу и ѡодиже му ѡлаву, заљледа се)

СНЕЖАНА: Ко су то Наши? Ја сам се први пут пољубила са Сафетом и он је за мене Мој... Капираш!
(Имитира Алису у веститулацији. Окреће се и одлази до своје столице, уморно седа на њу, сивава љаву на колена. Насивава, пише)
 Хоћу кући.

ЖЕЉКО: Којој кући...

СНЕЖАНА: *(Уморно)*
 Нашој кући. Правој! Мама и тати! Доста смо чекали тетку, не можемо више. Ми ионако нисмо прави домци. Ми имамо маму и тату!

Жељко уздахне, помилује сестру по љави.

ЖЕЉКО: Нисмо домци, саће они наћи тетку. А и ако је не нађу, још мало и биће крај рата и... Дobar је знак што смо у прихватишту, а не у заводском делу!

Говоре тихо.

СНЕЖАНА: Бато, немој да се плашиш, имаш мене, а ја знам да нас мама и тата чекају кући... Видећеш... А и њима је много лакше, што смо ми овде... На сигурном.

ЖЕЉКО: Кад би само мама знала, шта сам урадио...

СНЕЖАНА: Ништа ти Бато ниси урадио, ми само треба мирно да сачекамо тетку, а ако она не стигне до краја рата... Јеби га... Идемо ми нашој кући... Али доћи ће наша теткана, видећеш!

Снежана брише сузе са лица и почиње да скуља сивари са пода, Жељко зарива љаву у руке.

ЖЕЉКО: Почела си и да псујеш... То те је све она мала научила...
(Жељко усиваје)
 Да није било ове одвратне Алисе, не би моја сека постала...
 Где је она моја мала Снежа...
(Снежана сивава љаву, Жељко је загри, насивава)
 Ја сам крив, извини Снежо...

Снежана грли браћа, Жељко је иривија уза се. Оиварају се враћа, у собу улази Алиса, раичуване косе, са модрицом на лицу, ракрвављеном усном, иресе се, одећа на њој је ирљава и развучена једва сивоји.

СНЕЖАНА: *(Крикне и покрије усива шаком)*
 Алиса!

Алиса сивави прсѝ на усѝа, Снежана је прихваѝа да не падне, Жељко збуњено гледа у Алису.

АЛИСА: Здраво...

ЖЕЉКО: Шта се десило?

АЛИСА: Мало су ме силовали... Ништа нарочито.

Снежана крикне. Алиса пуѝо гледа у Жељка, ѝолако окреће главу ка Снежани, насмеши јој се и одмахне руком, ѝолако крене према свом сѝолу седне, ѝогледа се у огледало.

АЛИСА: Цигерица се вратио... И ја сам се вратила... Вратили смо се.

Жељко седа на кевѝ, придржава главу рукама, Снежана прилази Алиси.

СНЕЖАНА: Хајде да легнеш, тресеш се...

Алиса ѝолако подиже главу, гледа у Снежану, ѝокуша да се осмехне, али је заболи ѝокидана доња усна.

АЛИСА: Добро је, да данас ниси ишла са мном...

Снежана загрли Алису, девојчица се беживојно преѝушѝа загрљају. Жељко ѝокрива шакама лице.

ЖЕЉКО: (Кроз прсѝе, не гледајући)
А, како знаш да се Цигерица вратио?

АЛИСА: Сви се ми овде вратимо.
(Пауза)
Сад су га довели... изгледа боље него ја.

Покуша да се насмеје соѝсѝвеној шали, али је усна заболи.

ЖЕЉКО: Па, где ћу сад ја?

МРАК

СЕДМА СЦЕНА

Домска менза. Дуџачак сѝо, сасѝављен од сѝарих кафанских сѝолова. Делови, скуѝљани веровајно по најкразличѝијим друмским механамачине неравну, али динамичну целину и чѝѝав ѝај сѝо ѝодсећа на некакву сѝоноџу. Деца седе, вечерају. Посѝављени су као у Леонардовој “Тајној вечери”. Само ѝѝо је ова, мало друџачија... Ненамеѝљива и случајна композиција. Џѝерица седи у средини, џледа ѝуѝо, на џоре. Ђуѝи, не реаџује ни на коџа и ни на ѝѝа. Из усѝа му цури бала, слива му се низ браду. Развлачи се ѝанка, ѝровидна ниѝ, ѝолако се сѝаја са ѝасуљем у ѝањѝиру. Са леве и десне сѝане седе деца, вечерају. Сви криѝом окрећу џлаву ка Небојѝи, сви осим Радеѝа. Можда збоџ ѝоџа ова вечера ѝодсећа на онај давни и славни обед. Зѝкра седи са десне сѝране и бриѝе му усне, ѝокушава да џа нахрани. Безусѝешно. До њеџа, ѝолуокренуѝ леђима седи Раде, не џледа у Небојѝу, једе брзо, надвијен над ѝањѝиром, одџриза ѝарче хлеба. До њеџа седи Снежана и дробѝ хлеб у ѝасуљ, ѝриносећѝ кашѝику усѝѝма, надвија се да би ѝоџледала у Небојѝу. Са леве сѝане седи Алиса, која само криѝом џледа у Небојѝу, једе ѝолако и у малим залаџајима, ѝомало зџађена. До ње раѝирених ноџу и руку седи Жељко и он као и њеџова сесѝѝра на друџом крају сѝола дробѝ, хлеб у ѝасуљ. Леви рукав му је ѝодвијен изнад лакѝа, ѝодлакѝиѝа је изреџкана красѝама, ѝравим, дубоким усеѝима ноџа.

ЗИКРА: Јел’ видиш ти Небојѝа, шта се све овде догађа, док ти ратујеш, неки се овде шире... Али све дође на своје... Другар нам је сад у горњем делу са клинѝима, треба Ружи док схвати коме је где место, јел’ тако...

АЛИСА: Зѝкра прекини.

ЗИКРА: Неко добије јаслице, а неко орден.

АЛИСА: Лупаш, нико овде нема орден.

РАДЕ: А, ја мислим да га сви заслужујемо... Џѝерица барем три!

АЛИСА: *(Тихо)*
Да, за сваки део тела.

Зѝкра луѝи кашѝиком о ѝањѝир, џовори извешѝачено, као водѝѝељ некоџ ѝеѝѝарачкоџ квиза безусловно ѝокушавајући да ѝробуди каѝѝѝоничноџ Небојѝу.

ЗИКРА: Молим за мало пажње, јутрос смо се мој пријатељ и ја договорили да га од данас не зовемо Џѝерица, тај надѝмак му никако не одговара!

РАДЕ: Кад сте се договорили, па он не прича од како је дошо.

Зикра погледа у Радеџа.

ЗИКРА: Није, него је стално стондиран, дува чим устане, тако га мање боли...

(Зикра поново подиже инхионацију)

А, такође смо се договорили да Раде од данас није Раде, већ Баксуз!

Алиса ајлаудира.

РАДЕ: Зашто ја, Баксуз, нећу брата... Не долази у обзир!

Зикра покушава да нахрани Небојшу, али он не прихвата храну, пасуљ му цури низ браду, Зикра баца кашику.

ЖЕЉКО: Како су га примили поново овде... Мислим пунолетан је...

СНЕЖАНА: Зашто су га пустили из болнице?

РАДЕ: *(Између две кашике пасуља)*

Зато што је рањен неки генерал, нешто тако, па су морали да направе места, нису знали шта ће са њим па су га шибнули...

Поново овамо... Није неки тежак рањеник, мислим ништа му није откинута.

(Раде, схвата да је у центру пажње и жели да се покаже)

СНЕЖАНА: Само нешто унутра... То је много горе.

Савије главу и одложи кашику, смучило јој се... Све.

РАДЕ: А, знате шта је најсмешније у целој причи?

(Смеје се као да прича вици)

Најлуђе је то, што је тај генерал у ствари његов ћале...

Сви (осим самог Небојше) окрећу се према Радеџу. Раде инстинктивно сјушића кашику, изражи неки саучеснички поглед.

ЗИКРА: А, откуд ти то знаш?

РАДЕ: Реко' ми Ци... Небојша.

АЛИСА: Теби је реко! Није реко ни мени ни Зикри, него је теби реко!

ЗИКРА: А кад је он са тобом причао... Мислим са мном не разговара, па зато питам!?!

Зикра се јурга преко сивола да га удари, Алиса га сиречава.

АЛИСА: Откуд ти то знаш?

РАДЕ: Шта вам је, шта сте се окомили на мене... Измислио сам.

ЗИКРА: *(Зикра њољеда у Жељка, ња у Снежану, сјусџи њољед)*
Зашто, брате?
(Раде ћуџи, ѓледа ѡреда се, Зикра ѡлако сјуџиџа каџику на сјо, насјавља)
Најеб'о си издајниче.

Зикра скаче са сјола, зѓраби Радеџа, баца ѓа на ѡод. Чује се само ѡуџ звук удара џела. Зикра ѡесничи Радеџа. Раде се у ѡрви мах не брани, али неџиџо ѡукне у њему и он свали Зикру са себе, зачуђујуће лаким ѡокреџом. Почне да ѓа ѓази, џуџира. Навалјује се на Зикру, дави ѓа, урла. Жељко скаче, ѡкушава да скине Радеџа са Зикре. Раде ѡовлачи Зикрину кошуљу, џеџа му сјвари. Зикра врџиџи. Жељко удара Радеџа, Алиса се ѡридружује. Снежана ѡресјрављена ѡрилази ѡом клуџку џела. Само Небоџша седи, клаџи се и ѓледа у џаваницу, у небо... Наједном се чује крик, сви се одмичу. На ѡоду зѓрчен и крвав – Зикра. Маџица му је ѡкидана и исјод ње вџре две леџе, мале девојачке ѓруди. Зикра ѡкушава да се оѓрне, сакрије, увија се ѡ ѡоду. Не зна џиџа ѡре да ѡкрије, ѓруди или лице. Сви су камењени. Жељко му-јој ѡрилази, ѡдиже је. Снежана јој даје свој џемџер, Зикра се облачи, ѡлако седа на сјолицу.

ЖЕЉКО: Како?

Зикра седа до Небоџше, џћућури се крај њеѓа, заџлаче. Алиса ѡали џиѓарџу и даје је Зикри, ова је бојажљиво узима.

АЛИСА: Увек си ми био сумњив. Некако... претеран.

СНЕЖАНА: Како?

Алиса џакође ѡали џиѓарџу, смеје се.

АЛИСА: Па, није хтела да ме кара!

Раде седа на крај сјола, ѓриѓка нокџе, бесан и муџан. Жељко сјоји над Зикром збуњен, смушен, седа до сесџре.

СНЕЖАНА: А ја се била заљубила у њега...

У мензу улази Ружа. Сви седају и ѡраве се да једу, аџмосфера је веџџачка, Раде исјребијан, мокар и крвав ѓледа за Ружом.

РУЖА: Пријатно голубови моји, Раде...
(Сви осим Небоџше ѡљледају у Радеџа, Ружа ѡо не ѡри-мећује, ѡрилази Жељку)
Дошла је!

МРАК

ОСМА СЦЕНА

Ружина канцеларија, Ружа стоји крај прозора, гледа у двориште, пуши. Бранка седи на столицу, згрчена, у црнини, криши руке.

БРАНКА: Ти им реци.

Куцање на вратима, у канцеларију улазе Снежана и Жељко, Бранка устаје, Снежана застане, а затим се залети шетки у задрљај, Жељко и Ружа се погледају.

СНЕЖАНА: Тетка, теткице!

Грчевито се грле, Бранка пружа руке ка Жељку.

БРАНКА: Жељко, сине...

Жељко несигурно прилази Бранки, она га ухвати и пригљи, Бранка плаче тошово да нариче, мало се смири, одаљи их од себе, да их види или да се одбрани...

БРАНКА: Да ли је могуће... Како сте порасли! А ја вас се сећам кад' сте били оволипацни!
(Показује руком, некакве неодређене дејинје висине. Затим их привија их уз себе, наставља)
Мученици моји мали...

ЖЕЉКО: Нисмо више мали, тетка.

БРАНКА: Знаш, ја то само тако кажем.

РУЖА: А, овде се дупло брже одраста.

Бранка погледа у Ружу, али погледа им се не сусрећу, Ружа је окренула леђима и гледа кроз прозор.

СНЕЖАНА: Ми смо спремни!
(Бранка још јаче грли Снежану, она наставља)
Нисмо ни имали шта да пакујемо, неке ситнице, ништа битно... Колко' смо те чекали.

ЖЕЉКО: Ја сам мислио да нећеш доћи... Стварно сам то мислио.

Насмеје се, пође, застане и онда је ипак загрли, рукама обухвати и Бранку и Снежану.

СНЕЖАНА: Где је Уна? Види...
(Одгрле се, Снежана вади барбику из ранца, журно, пресе се. Пружа шетки лутку. Наставља)
Ово је за њу, мени не треба, ја сам је прерасла.

Бранка смушено узима луџику, не зна шта ће са њом, врати је по рукама, сипушића барбику на сиво, Снежана зледа у луџику, помало је збуњена, али и даље се смеши.

БРАНКА: Није могла данас да дође, доћи ће други пут.

Жељко се одаљи од Бранке и повлачи Снежану са собом.

СНЕЖАНА: Идемо одавде...

Бранка коракне уназад, погледа у Ружу, Ружа избегава њен поглед, илаче и пуши. Бранка немоћна и слаба седа на столицу.

БРАНКА: Ја нисам дошла да вас водим... Данас.

Снежана коракне ка њој, Жељко је повлачи за руку.

СНЕЖАНА: Па када ћеш доћи?

Бранка усипаје и криши прсти.

БРАНКА: Ми сад живимо јако тешко... Нас је четворо у једном стану.

СНЕЖАНА: Четворо.

БРАНКА: Теча, Уна, Хектор и ја.

ЖЕЉКО: Ко је Хектор?

Ружа се склања са прозора и сипаје насипрам Бранке, зледа је у очи.

РУЖА: Хектор је течин пас.

СНЕЖАНА: Молим, ко је Хектор?

Снежана хваипа браипа за руку. Мука јој је.

ЖЕЉКО: Нема места, за нас, због пса.

Снежани повраипи, Жељко је придржава. Бранка склања поглед, срамоипа је.

БРАНКА: Доћи ћемо по вас, чим се створе услови...

СНЕЖАНА: Разумем.

Изговара као да каже Не разумем, брише усипа од повраипке. Снежана погледа ка Ружи.

ЖЕЉКО: Извините, извините молим Вас... Није намерно! Обрисаћемо.

Ружа само оипсуипно климне злавом. Жељко придржава Снежану, крећу ипрема враипима. Снежана једва зовори, обраипа се Жељку, зрли га.

СНЕЖАНА: Бато, а што је тетка у црнини?

Бранка сивава руку преко усћа, заилаче. Ружа скаче са сиволице, луга иаком о сиво.

РУЖА: Реци им Бранка... Доста си се о њих огрешила, реци им.

Бранка илаче, скуила сивари, излази, Снежана се оиргне од браћа, иреиречи Бранки иуи.

СНЕЖАНА: Стани тетка, немој да идеш... Заборавила си Уни барбику, мени више не треба.

Снежана ирчи до сивола, узме барбику и тура је иеиуки у руке. Бранка се брани, илаче, тура лугу од себе, не жели да је доиакне, тура сесиричину.

БРАНКА: Нека душо, пусти, Уна нема времена да се игра, мора да свира... Нека теби...

Бранка иокушава да ирође и иобегне.

СНЕЖАНА: А, теткице што си у црнини?

Снежана иогледа у браћа, Бранка хоће да ирође не зледа је у очи.

РУЖА: Реци Бранка, докле ћеш да будеш пичка, к'о мој луди брат...
Реци им.

Бранка сиване, дући мук.

БРАНКА: Мртви су... обоје.

Снежана иогледа у Жељка, Ружа седне.

СНЕЖАНА: *(Тихо дозива)*

Бато.

Жељко се осврне ио соби, иада на иод. Урликне.

ЖЕЉКО: Не!

МРАК

ДЕВЕТА СЦЕНА

Дечачка домска соба, на обичном кревету лежи Небојша, игра се са Снежанином барбицом, на столицама до њега седи Зикра, обучена као девојка, наминкана. Мази га по глави и смирује га, Жељко седи на доњем кревету, и гледа у Алису, која седи насупрам њега, Снежана, ошчићених ногу певуши своју дечију песму, карминисе се на зорњем сирају. Подлакцице су јој обмотане прљавим завојима, Раде седи у углу на поду и пуши. Изгледају као побацане лутке у дечијој соби.

ЗИКРА: Прекини да се играш са том глумом лутком... Молим те.

Ошима Небојши барбику из руке, попура своју главу, смеши му се. Небојша не реадује. Зикра пали цигарету. Алиса заводнички гледа у Жељка, сваће жваку и дува балон.

АЛИСА: Зикра...

ЗИКРА: Реци.

АЛИСА: Идем одавде.

ЗИКРА: Стварно...

АЛИСА: Да, имам план, све...

РАДЕ: Да, ко' што си и прошли пут запалила, па си се вратила, сва ојађена...

АЛИСА: Ти Баксузе, ћути... Није ни чудо што си овде, тебе се рођена мајка одрекла... Од кад си ти овде?

Алиса и даље гледа у Жељка, Раде повије главу и гризе нокће до крви. Снежана клаи ногама и певуши.

РАДЕ: Одувек.

ЖЕЉКО: *(Радеу)*
Издајниче, јел' знаш кад стиге нови управник?

АЛИСА: Чула сам да је гадан!

Жељко и она се гледају и смеше једно другом.

РАДЕ: Сад, само што није...

Раде заплаче. Снежана се окреће ка њему, насмеши му се.

ЖЕЉКО: Стварно је била добра жена, борац... Покривала је Зикру, скапирала је фазон... И нама је тражила тетку... Некако ми је криво што је најебала због нас!

АЛИСА: Не секирам се ја за Ружу, њу ће њен муж функционер да извуче... Због твоје буље, наравно!

Раде зајлаче. Снежана се окреће ка њему, насмеши му се.

СНЕЖАНА: Ти си баш волео Ружу, а?

РАДЕ: Она ми је била најближа мајци... Ви сте своје имали... Барем на кратко. Није више могла, пукла је. Ја је разумем.

ЗИКРА: Небојша се неће извући... никад, јел' да...

СНЕЖАНА: А што мислиш да смо се ми извукли?

ЗИКРА: Волела би' да могу да га спасем... Да му вратим.

СНЕЖАНА: А како је он то тебе, спасао?

Зикра ћути, погледа у Небојшу помилује га по глави, погледа их све, чиниаву собу, заштим се окрене се ка Снежани.

ЗИКРА: Тако што ме је заштитио, од старијих, хтели су да ме нагузе у купатилу, а он је схватио... И заштитио ме. Он је једини схватио, знао је да сам ја...

СНЕЖАНА: Девојчица.

РАДЕ: Да, ал' после трећег гужења... Или четвртог.

АЛИСА: Умукни ти, Баксузе, тебе нећемо да поведемо.

РАДЕ: Ти ми кажеш, убицо... А не би ни иш'о са вама.

ЗИКРА: И тад сам обећ'о... Обећала себи да ме више нико никада неће силовати.

Снежана њевуши.

ЖЕЉКО: И шта ћемо сад да радимо?

Снежана силази са креветѝа седа на под крај Радеѝа, Зикра наслања главу на Небојшине груди, Алиса седа Жељку, у крило, милује му носем ухо.

РАДЕ: Ништа чекамо крај!
(Снежана усѝаје, граби своју барбику, са Небојшиноѝ креветѝа)
Ма, зајеби.

МРАК

Чује се дечији смех, као на игралишћу. Некако сабласно безбрижан...

КРАЈ